

[Lynnerrup Nielsen.]

hed, på grund af, at han ikke var medlem af en sygekasse; i dette tilfælde var det altså et sygekassespørgsmål. Men i øvrigt er årsagerne til, at mennesker havner på disse anstalter, meget varierende.

Det må derfor også hilses med tilfredshed, at der ved de foreslåede ændringer på dette frontafsnit af den sociale lovgivning gives mulighed for gennemførelse af ændringer både i indretningen af de eksisterende anstalter og med hensyn til de mennesker, der skal foretage behandlingen; det er sikkert en opgave, der trænger sig på. Overalt er arbejdsanstalterne nu gamle, og den indvendige indretning er vel de fleste steder forældet, ligesom der også skal gives muligheder for udvidelser til de nødvendige værksteder, og hvad der ellers måtte knytte sig til arbejdsanstalten.

Alt dette er jo en forudsætning for, at et virkeligt resocialiseringsarbejde skal kunne begynde for en del af de indlagte, og dermed får anstalterne også et mål og et perspektiv i sig selv. Jeg har da også forstået, at der skal knyttes mere personale til anstalterne — omend der kun er tænkt på et par af de større anstalter —: læger, psykologer og forsorgsmedarbejdere, med det formål at nå et stykke vej længere frem i resocialiseringsarbejdet. En omflytning af klientelet med henblik på en resocialisering må da også siges at være både naturlig og rigtig. Den mulighed, der nu gives for at yde rejsepenge tilbage til hjemstedet for de unge under 25 år, der ikke fandt det ståsted, som de troede, da de drog ud, vil jo afgjort også være gavnlig, idet den vil kunne hindre de kæntringer, der hidtil i ikke så helt få tilfælde er blevet følgen, og det må naturligvis hilses med tilfredshed. Jeg nærer dog akkurat den samme opfattelse som den, det ærede medlem hr. Foged gav udtryk for her, at det vil være rigtigt, om man ikke slavisk fastlåser sig på aldersgrænsen på 25 år. Jeg tror, at aldersbetingelsen skulle være mere elastisk, det tror jeg ville tjene formålet bedre.

Med hensyn til fordelingen af udgifterne med de $\frac{3}{10}$ til staten og $\frac{7}{10}$ til det mellemkommunale refusionsforbund — der kan refunderes indtil 90 pct. — forstår jeg det således, at denne refusionsordning vil be-

tyde en lettelse for de kommuner, hvori anstalter er beliggende.

Som det vil fremgå af, hvad jeg her har sagt, kan jeg på mit partis vegne tilsige vor medvirken til fremme af de principper, der er nedlagt i lovforslaget.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker de ærede ordførere for deres indlæg, der jo var præget af både saglighed og særlig indsigt. Det foreliggende lovforslag er som det på dagsordenen opførte efterfølgende lovforslag fra indenrigsministeren et resultat af et udvalgsarbejde under socialministeriet. Det er et arbejde, som er overordentlig værdifuldt, og med rette har adskillige af de ærede ordførere sat en streg under arbejdets kvalitet. Ikke mindst analyserne synes jeg er af fortræffelig karakter.

Det ærede medlem hr. Francke var inde på spørgsmålet om disse institutioners benævnelse, og det ærede medlem hr. Foged strejfede også spørgsmålet. Jeg vil også mene, at det ville være rart, om vi kunne finde et andet navn i stedet for anstalt; forsorgshjem kunne jeg tænke mig, forsorgsinstitution eller arbejds hjem. Men ville det ikke i og for sig være mest i overensstemmelse med den formålslinje, der nu lægges til rette, om de kom til at hedde forsorgshjem? I øvrigt kunne man jo bruge de lokale navne uden en fællesbenævnelse. Man kunne tale om Skansegården, den, der ligger i Hillerød, Store Danneborg, som jo ligger i Odense, Viebæltgården i Svendborg o. s. v. Til gunst for ordet forsorgshjem taler også tanken om en efterforsorg. Jeg tror nemlig, at hvis man virkelig for alvor skal få noget ud af det arbejde, der her påbegyndes, må man også have lidt mere efterforsorg, end man hidtil har haft.

Det ærede medlem hr. Foged var inde på tanken om 1 eller 2 store institutioner og mente, at man muligvis skulle nøjes med den ene større institution foreløbig og se, hvorledes det kom til at forme sig. Det er jo en meget, meget interessant tanke, der i betænkningen er fremsat af overlæge, dr. Stürup, tanken om at nedlægge de mindre anstalter og koncentrere hele arbejdet i få og større anstalter, således at der tilbage bliver nærmest kun én anstalt pr. landsdel. Det er en interessant tanke, som dog ikke